

Ivan Vîrîpaev

LINIA SOLARĂ

O comedie în care se arată cum se poate ajunge la un rezultat pozitiv.

Traducere de Raluca Rădulescu

București, 2020 - 2022

„Nu există nicio cheie a fericirii.
Ușa e întotdeauna deschisă.”
Maica Tereza

„Numai de ce nu puteți scăpa,
nu puteți pierde.”
Mooji

„Se dedică soției mele Marusia.
Cu recunoștință pentru fiecare zi trăită împreună.”
Ivan Vîrîpaev

*Bucătăria din apartamentul soților Werner și Barbara Soleilainov¹.
Werner stă la fereastră, iar Barbara e așezată la masă.
O tăcere lungă.*

WERNER: Primăvara asta.

BARBARA: Primăvara asta?!

WERNER: Da, primăvara asta.

Tăcere.

BARBARA: Nu înțeleg, Werner, de ce tot mai speri la un rezultat pozitiv?

WERNER: E deja cinci dimineața, Barbara.

BARBARA: Văd și eu ceasul, e pe perete, e ok.

WERNER: Îhî! Tu zici că e ok?

BARBARA: Zic „e ok” în sensul că văd ceasul de pe perete și văd că e cinci dimineața, în sensul ăsta e ok.

WERNER: Perfect. Măcar ceva să fie și la noi ok, în mama ei de treabă. E cinci dimineața și am ajuns și noi, în sfârșit, la o părere comună, băga-mi-aș, fie și despre faptul că e cinci dimineața. Păi, și ce-i cu asta, Barbara?! Păi, și ce-i cu asta?

BARBARA: Păi e, Werner, că mie mi se pare foarte ciudat ca în situația ta, să speri și la cel mai mic rezultat pozitiv.

WERNER: Repet: primăvara asta.

BARBARA: Primăvara asta?

WERNER: Da, primăvara asta.

Tăcere.

BARBARA: Și ce-ar trebui, mă rog, să se întâmple primăvara asta, dragul meu? Ce ți-a venit, de-a început brusc să conteze așa de mult primăvara asta? De unde ți-a venit, Werner, de-ai început, așa din senin, să aștepți primăvara?

---

¹ Soleilainov - familia liniilor solare, un cuvânt compus din transliterarea în chirilice a cuvintelor „soleil” din franceză și „line” din engleză, plus o terminație folosită pentru nume de familie în limba rusă. (n.tr.)

WERNER: Păi, după 24 aprilie, după cum știi, nu ne vom mai da banii împruțitei ăleia de bănci, băga-mi-aș, ci ne vor rămâne nouă. Îi vom cheltui pentru noi. Pentru mâncarea noastră, pentru călătoriile noastre, pentru copilul nostru.

BARBARA: Care copil, Werner, te-ai tâmpit la cap, să glumești cu așa ceva la cinci dimineața?!

WERNER: Și de ce n-am face și-un copil, dacă vom avea bani?

BARBARA: Și ce legătură au banii?

WERNER: Păi, că acum îi vom avea.

BARBARA: Și care e legătura cu copilul, Werner?

WERNER: Că îl vom putea aduce pe lume, dacă vom vrea. Dacă tu vei vrea, de exemplu. Că în ce mă privește, eu îl vreau demult.

BARBARA: Tu vrei un copil, Werner?!

WERNER: Și ce e de mirare, Barbara? După șapte ani de căsnicie, vreau să avem un copil, ce e așa de ciudat?

BARBARA: Și faptul că eu am deja 40 de ani, dragul meu? Acum șapte ani trebuia să ne gândim la copil, când aveam 33. Iar acum, la cinci dimineața, tu aduci vorba, iartă-mă, despre tot căcatul ăsta, numai ca să mă enervezi pe mine și să schimbi subiectul unei discuții care nu se poate termina, pentru că niciunul dintre noi nu vrea să cedeze, și nici nu poate să plece, deși e deja cinci dimineața și ar fi timpul ca de bună voie să mergem fiecare în camera lui. E cinci dimineața, Werner.

WERNER: Văd cât e ceasul, cum ai zis chiar tu, e pe perete, așa că totul e ok. Totul e ok?! Băga-mi-aș! Pe bune? Totul e ok?!

BARBARA: Pentru că nu putem să uităm de ceilalți, iubitul meu! Nu putem să ne uităm, în puii mei, într-un singur punct, din propriul nostru creier! Și să scoatem de acolo toată informația inutilă, în puii mei, și s-o împrăștiem în toate direcțiile. Să-i bombardăm pe toți cu ea. De tine nu se poate apropia nimeni, Werner, pentru că de la un kilometru pute informația despre tine. Despre cum ești...! Cum ești tu..! Despre cum ești tu. Înțelegi? Lumea vrea să vorbească cu tine, iar tu acoperi totul cu informație despre cum ești tu. Și e imposibil să treci dincolo de informația asta. E imposibil să intre cineva în contact cu tine, pentru că la prima încercare de a se apropia, se lovește de toată informația asta despre cum ești tu. Eu sunt așa și pe dincolo. Cu cine să vorbesc eu, Werner? Cu cine să vorbesc?! Cu informația despre tine? Nu vreau să discut cu o informație oarecare, iubitul meu, eu vreau să vorbesc cu tine. Cu tine, înțelegi, nu cu informația despre tine.

WERNER: O! La cinci dimineața, a început să pută a filosofie. Acum o să începi să-mi dai exemple din filosofia tăi preferați. N-a mai rămas decât să începi să-i citezi. Kant, Jung, Heidegger, deci, care dintre ei ce-a zis pe

subiectul nostru? Ha, ha! Adică, Jung n-a zis nimic despre cum trebuie să ne purtăm la cinci dimineța, când nu ne putem opri de la zece seara, și ne distrugem unul pe altul, și nu ajungem nicăieri, dar nici nu ne ducem să ne culcăm, deci, ce zice despre asta, drăguțul de Jung, băga-mi-aș?

BARBARA: Asta-i o mare prostie, Werner.

WERNER: Dar Kant?

BARBARA: E o prostie, Werner.

WERNER: Și probabil că Heidegger ar zice: ascultă aici, Barbara, ai stat destul la discuții cu omul ăsta care, dintr-o întâmplare filosofică necunoscută, în urmă cu șapte ani a devenit soțul tău, băga-mi-aș, și acum, s-a hotărât din senin să vorbească despre copil, nu-ți pierde timpul cu aceste discuții inutile. Trebuie să înțelegi că orice ar fi, el nu mai poate fi adus înapoi la realitate, pentru că e bolnav, băga-mi-aș, suferă de boala asta ciudată, băga-mi-aș. Pentru că se simte atât de bolnav, pentru că pe el îl doare, băga-mi-aș, atât de tare! Numai uită-te la el! Uită-te un pic la el. E posibil să-ți pierzi toată viața cu el?! Și timpul tău prețios, băga-mi-aș să-mi bag?! Să încerci să-i explici la cinci dimineța?! Da' ce poate el să înțeleagă, acest suflet handicapat?! El chiar e un suflet handicapat, nu-i așa, Barbara! Suflet handicapat?!

Tăcere.

BARBARA: E o foarte mare prostie, Werner.

WERNER: Păi da, că nu trebuie să fii obsedat numai de propria persoană.

BARBARA: E cinci dimineța, Werner, despre ce vorbești?!

WERNER: Sau poate trebuie totuși să încerci măcar o dată în viață să-ți iei privirea de la tine însăși și s-o îndrepti spre alții. S-o îndrepti spre celălalt. Spre soțul tău, oricât de bolnav și idiot și s-ar părea că e. Și atunci, e posibil și poate se va și naște un oarecare dialog real.

BARBARA: Un dialog real, Werner?

WERNER: Măcar o urmă de dialog real.

BARBARA: Cum poți să vorbești despre un dialog real, imediat după ce mi-ai trântit toată erezia asta teribilă despre copil. Imediat după ce ai redeschis toată rana asta care doare așa de tare. Doare, Werner! Doare! Despre ce „dialog real” poate fi vorba, iubitele, după ce ai învățat în halul ăsta cuțitul într-o rană atât de dureroasă, futu-i mama mă-sii să-i fut azi și mâine?!

WERNER: Durerea e ceva real, Barbara, acceptă asta.

BARBARA: Ba pe-a mă-tii! Ce zici tu?! Durerea e ceva real?! Werner, iubitul meu, da' tu nici n-ai idee ce e durerea adevărată!

WERNER: Nu?!

BARBARA: Nu, iubitele, n-ai!

WERNER: Adică tu ești singura de pe lumea asta care știe ce e aia durere, iar eu nu știu nimic despre asta?! Adică, după părerea ta, pe mine nu mă doare nimic, da?! De mare excepție, draga mea! Mă bucur că la cinci dimineața am ajuns în sfârșit la o totală neînțelegere, băga-mi-aș! O totală neînțelegere, Barbara! Tu și numai tu suferi, iar alții absolut deloc! Excepțional!

BARBARA: Eu n-am zis „alții”, Werner, eu am zis „tu”, nu e cazul să-mi răstălmăcești cuvintele. Tu nu simți durerea, iar despre alții nu știu nimic. Și acum, sinceră să fiu, în puii mei, n-am timp să mă ocup de alții. E cinci dimineața și în fața mea e bărbatul cu care am trăit șapte ani nenorociți, care ne-au dus la o totală și definitivă neînțelegere. Și nu mai e nimeni altcineva, suntem numai noi doi. Asta e tot.

WERNER: Tu chiar crezi, pe bune, că eu nu simt durerea?

BARBARA: Tu nu simți durerea pe care o simt eu.

WERNER: Da' ce simt eu acum, după părerea ta?! Uite-acum, aici, în clipa asta?! La cinci dimineața?! Ce simt, băga-mi-aș, dacă nu o durere insuportabilă, în mama ei de durere, atât de insuportabilă, încât practic mă paralizează. E cinci dimineața, stau în picioare aici, în mijlocul bucătăriei noastre și sunt de-a dreptul imobilizat de o durere tâmpită, insuportabilă și imposibilă. Nu știu ce simți tu, Barbara? Dar pe mine, acum, mă doare pe bune, așa cum nu m-a durut niciodată în viața mea, pentru că șapte ani sub același acoperiș cu tine m-au dus, băga-mi-aș, în punctul absolutei neînțelegeri a tot și toate, băga-mi-aș. Al absolutei neînțelegeri a tot și toate.

BARBARA: Și asta încă nu e durere.

WERNER: E mult mai rău decât orice durere, e absoluta neînțelegere a tot și toate.

Tăcere.

BARBARA: Așa și?

WERNER: Așa și?!

BARBARA: Așa și?

Tăcere.

WERNER: Singurul lucru la care mai sper, e că după 24 aprilie, când nu va mai trebui să plătim creditul, ne va fi puțin mai ușor.

Tăcere.

BARBARA: Doar pentru că nu vom mai avea de plătit un credit, nu va apărea un copil, Werner.

WERNER: Dar ar putea să apară, dacă tu ai vrea.

BARBARA: Dar cum pot eu să vreau așa ceva, tu ești în toate mințile?! Eu nu sunt atât de nebună, încât să mă apuc așa, din senin, să vreau, nici una, nici două, un copil.

WERNER: Din senin? Nici una, nici două?! Dar cei șapte ani de viață în comun?! Dar viața noastră sexuală?!

BARBARA: Nu vreau să zic nimic rău despre viața noastră sexuală. A fost o viață sexuală cât se poate de normală, uneori ceva mai bună, alteori ceva mai rea, dar în general a fost ok. Dar, hai să privim adevărul în față și să recunoaștem că viața noastră sexuală, cei șapte ani pe care i-am trăit sub același acoperiș și chiar achitarea creditului, nu sunt motive suficiente pentru apariția unui copil. Ești de acord cu mine că pentru apariția unui copil într-o familie e nevoie de ceva mai mult?

WERNER: Și de ce mai e nevoie într-o familie pentru apariția unui copil, dacă nu de șapte ani de căsnicie, achitarea creditului și sex?

BARBARA: E nevoie de durere, scumpule.

WERNER: O absolută neînțelegere a tot și toate! Acum simt pe pielea mea absoluta neînțelegere a tot și toate.

BARBARA: Iar eu simt durerea.

WERNER: Și vrei să zici că eu mănânc plăcinte cu dulceață de la bunica?!

BARBARA: Când un cuplu vrea un copil, scumpule, bărbatul își scoate chiloții, femeia își scoate hainele, bărbatul se întinde deasupra ei și spune: vreau un copil, și ei fac un copil.

WERNER: Dar eu fix așa ți-am zis chiar de mai multe ori, Barbara.

BARBARA: Și își mai scot și prezervativul, dragul meu.

Tăcere.

WERNER: Dar eu am simțit că nu sunt încă pregătit. Am simțit că vreau, dar că încă nu e momentul. Iar acum, am simțit deodată că sunt pregătit. Fiindcă atunci când nu te mai apasă pe umeri creditul, îți e mai ușor să respiri și poți să începi să te gândești la extinderea familiei. Aș vrea ca bebelușul nostru să vină pe această lume fără grija creditului părinților lui.

Tăcere.

BARBARA: Un fluture albastru și-a luat zborul de pe o floare roz și a zburat fix de-a lungul liniei solare. Și acea linie solară era chiar demarcația, linia, peretele care desparte în două lumi absolut diferite: viața mea și viața lui. Și fluturele albastru a zburat fix, fix de-a lungul liniei solare. Fix, fix de-a lungul liniei solare.

WERNER: Eu nu am nicio îndoială că în adâncul sufletului tu vrei să fie cât mai bine.

BARBARA: Fix, fix.

WERNER: Dar tu vrei ca acest „cât mai bine” să fie numai pentru tine. Adică, tu, de fapt, vrei ca și mie să-mi fie la fel de bine ca și ție, pentru că tu știi sigur, cum și cui trebuie să îi fie bine, pentru că așa e cel mai bine pentru tine.

BARBARA: Într-o dimineață devreme, când tu încă dormeai, eu am stat pe marginea patului și m-am uitat la tine. Și deodată a răsărit soarele. Și ne-a inundat tot dormitorul, iar o rază, reflectându-se din oglindă pe pat, și-a deviat traiectoria și s-a întins fix, fix de-a lungul corpului tău, Werner. Fix-fix paralel cu corpul tău. Raza de soare și-a împărțit corpul în două printr-o linie dreaptă. Chiar în zona șalelor, pentru că tu dormeai pe burtă. Și atunci, m-am gândit: ia uite, omul ăsta are două părți. O parte pe care o iubesc și una pe care îmi e foarte greu s-o suport. Cum să trăiesc eu așa? Și imediat mi-a fost extrem de clar că exact asta e situația. Două jumătăți, cu una dintre ele eu sunt gata să mă contopesc, iar cealaltă nu e deloc, dar absolut deloc compatibilă cu mine. Ce-i de făcut?

Tăcere.

WERNER: N-ai vrea să dansăm puțin?

BARBARA: Ce vrei să spui, Werner?

WERNER: Să dansăm, draga mea. Hai, să ne imaginăm că avem muzică. Te invit la dans.

Werner se apropie de Barbara și întinzându-i mâna o invită la dans.

WERNER: Barbara?

BARBARA: Werner.

WERNER: Păi, hai să ne imaginăm că avem și muzică, Barbara.

BARBARA: Hai atunci să ne imaginăm direct că dansăm deja.

WERNER: Ok. Hai să ne imaginăm cum zici tu.

Werner se așază la masă în fața Barbarei.

WERNER: Ne imaginăm. Acum cântă muzica și noi dansăm.

*Tăcere. O tăcere lungă. Werner și Barbara tac multă vreme.
Și deodată, aproape concomitent, încep să zâmbescă.
Pe fețele lor apare un zâmbet ironic, aproape că râd.
Se poate spune că râd.*

BARBARA: Nu știi de ce, dar eu mi-am imaginat că dansăm foxtrot.

WERNER: Eu... mai întâi vals și apoi tango.

Tăcere.

BARBARA: N-o să pot niciodată să-ți accept cealaltă parte, Werner.

WERNER: Dar n-ai putea să mă accepți așa cum sunt, cu jumătatea iubită și cu cea neubită, să mă iei așa cum sunt?

BARBARA: Nu, Werner, nu putem trece peste linia asta solară. Noi vom rămâne întotdeauna de părți diferite ale liniei. Și hai să renunțăm la toate încercările astea de a căuta înțelegere reciprocă.

WERNER: Absoluta neînțelegere a tot și toate.

Stau la masă și tac. Werner se ridică și se duce la fereastră. Se uită pe fereastră. Barbara se ridică și se duce la masa de lângă perete pe care e o carafă cu apă. Barbara își toarnă apă într-un pahar. Bea.

WERNER: Te sigur că la primăvară totul se va schimba.

BARBARA: E deja primăvară, Werner.

WERNER: Abia a început. Primăvară va fi abia de-acum înainte.

BARBARA: Te referi la achitarea creditului?

WERNER: Mă refer la toate. Și la credit, și la sfârșitul lui aprilie. Știi și tu foarte bine că la noi primăvara începe cu adevărat în mai, în niciun caz mai devreme.

BARBARA: Noi nu vom putea trece niciodată linia asta solară, dragul meu. Nu-ți pune nicio speranță în asta.

WERNER: Și-atunci eu ce trebuie să fac, futu-i mama mă-sii să-i fut? Ce, acu' ar trebui să mă duc, să-mi adun lucrurile și să plec, băga-mi-aș?! Și pe urmă să facem partaj pe casa asta?!

BARBARA: N-o să facem niciun partaj pe nicio casă, dragul meu, pur și simplu o să mi-o lași mie, iar tu o să iei fix jumătate din economiile noastre, din toate conturile noastre.

WERNER: Ce, ce?!

BARBARA: Păi, e cinci dimineța, Werner, da? E cel mai bun moment să ne-apucăm să ne împărțim bunurile?

WERNER: Și de ce, mă rog, trebuie să-ți las ție casa noastră?

BARBARA: Pentru că e casa părinților mei, despre ce vorbim acum?!

WERNER: Asta nu e casa părinților tăi, draga mea, asta e casa pe care părinții tăi ne-au dat-o cadou de nuntă! Și acum e casa noastră!

BARBARA: Dar inițial a fost casa lor. Poate fi a noastră numai atunci când suntem împreună, pentru că ne-au făcut-o cadou nouă, în calitate soț și soție, iar dacă ne despărțim, atunci casa va reveni la stăpânii de dinainte.

WERNER: A, deci așa! Numai că eu nu-mi aduc aminte de nicio astfel de înțelegere! Nu avem nicio înțelegere în sensul ăsta.

BARBARA: Pentru că noi n-am făcut, de fapt, nicio înțelegere în nicio privință, dar oricum nu contează.

WERNER: Și ce neînsemnate par toate astea la cinci dimineța.

BARBARA: Mai ales la cinci dimineța.

WERNER: Și de-aia nu mai poți tu, c-aș pleca eu, pentru tine cel mai important e să-ți las casa!

BARBARA: Și ce?! Atât de tare te-ai lipit de casa asta?! Nici măcar să pleci omenește nu poți. Te-ai agățat de o bucată de zid și o tragi spre tine. Dacă îți dau un fierăstrău, chiar acum te-apuci să împarți casa în două.

WERNER: Și de-aia nu mai poți tu, că plec eu, pentru tine cel mai important e să-ți rămână casa.

BARBARA: Nu, scumpule, pentru tine cel mai important în clipa asta e să dai cu toate de pământ ca să poți să iei cu tine o bucată din casa asta. Dar vreau să-ți spun că dacă vrei să pleci și sperii că...

WERNER: Nu vreau să plec, Barbara! Sau în orice caz, acum câteva minute, înainte să înceapă discuția asta, nu voiam să plec.

BARBARA: Discuția asta a început aseară la zece, iar acum e deja cinci dimineța.

WERNER: Eu nu m-am gândit niciodată să plec. Gândul ăsta mi-a trecut pentru prima oară prin cap acum câteva minute.

BARBARA: Și al doilea gând care ți-a trecut prin cap e că n-ar fi rău să iei cu tine jumate de casă.

WERNER: Asta e numai în mintea ta, Barbara, eu nu m-am gândit absolut deloc la așa ceva!

BARBARA: Ba te-ai gândit, Werner!

WERNER: Auzi, nu crezi că eu știu mai bine, băga-mi-aș, la ce mă gândesc și la ce nu?!

BARBARA: Tu nu știi nimic, Werner, nimic! Tu n-ai simțit niciodată nici măcar un pic din durerea pe care a trebuit să o suport eu în acești șapte ani de iad. Tu trăiești în casa asta, la căldurică și consideri că e a ta. Tu trăiești cu mine și consideri sunt a ta, tu dormi noaptea și consideri că sunt nopțile tale, și consideri că toate minutele sunt ale tale, toți anii și toate zilele sunt ale tale, toată viața asta nesfârșită, în pizda mării ei de viață, e a ta. Cât de adânc pătrunde linia asta și în ce hal urăsc această a doua jumătate a ta. Și cui mama dracului i-a trecut prin cap să împartă așa de-a-n pulea totul în două părți incompatibile?!

WERNER: Și tu ți-ai dori să găsești pe cineva pe care să poți să dai toată vina?! De obicei, Dumnezeu e nefericitul căruia i se pun toate în cărcă. Așa că fă și tu la fel! Că doar Dumnezeu a creat toată nenorocita asta de viață, cine altcineva! Numai că pe tine asta nu te ajută, Barbara, pentru că undeva, în adâncul sufletului tău, tu știi cine face toate astea. Cine face aici totul cu adevărat. Cine e șmecherul aici. Cine e cel mai mare șmecher aici, băga-mi-aș! Cine țipă aici, înțelegeți, înțelegeți-mă, iar la orgasm ajunge numai după ce eu ies trântind ușa. Așa că tu știi foarte bine, Barbara, cine e bucătarul aici, cine gătește toată mâncarea asta, cine face toate prăjiturile astea cu mac și dracu' mai știe cu ce, pentru că pe urmă îți fierbe burta de parcă ai fi înghițit un popândău care a luat un laxativ și s-a căcat peste tot! Bucătarul știe cu ce ne hrănește! Numai să nu se ardă nimic, băga-mi-aș, dar să ne iasă o prăjitură grozavă. O prăjiturică dulce, dulce și dureroasă. Și nu e nimic de așteptat, că vântul va împrăștia mirosurile! Cel mai probabil, asta va continua încă foarte, foarte mult. Cel mai probabil, va continua chiar atunci când toate astea se vor fi terminat. Pentru că fiecare clipă explodează, ca un balon de sticlă și ne umple de o nouă durere. O durere nouă, de fiecare dată altfel! Și de asta nimeni nu îndrăznește să-mi spună că nu simt durerea. Nimeni nu îndrăznește să-mi interzică să trăiesc și să sufăr la fel ca ceilalți. Nimeni nu are dreptul să-mi spună că eu nu știu ce e durerea, pentru că durerea îmi curge din urechi, din nas, din gură și din tot corpul. Durerea îmi curge din tot corpul. Din tot, din tot corpul.

BARBARA: Păi, atunci fii bun, mișcă-ți curul și dispari de-aici. Dispari în clipa asta! Du-te sus, adună-ți lucrurile și dispari, iar restul o să ți le trimit la ce adresă vrei tu.

WERNER: Îhî, uite-acuș, chiar așa o să și fac! La cinci dimineața, din senin, așa pe nepusă masă, ca ultimul idiot, m-apuc să-ți îndeplinesc ordinele. Îhî, uite-acuș alerg sus după o valiză! Și pe care s-o iau, băga-mi-aș, pe-aia sport sau troller-ul nostru galben?! Și aparatul de ras, și șamponul mi le trimiți cu poșta, să mori tu?! Da, mai bine te iau pe tine, ștoarfă ce ești, și te dau afară din casa asta, în pula mea!

*Werner se năpustește la Barbara și o târăște spre ușa de la bucătărie.
Barbara cade și Werner o târește pe jos de parcă ar fi o păpușă.*

WERNER: Acum o să aflăm a cui e casa asta și cine o să stea aici de-acum înainte, și pe cine o să aruncăm în stradă la primăvară, ca pe un nenorocit de câine!

BARBARA: Lasă-mă! Ce te-a apucat, ai înebunit, Werner, revino-ți!

WERNER: A venit primăvara și toate lucrurile de iarnă, o să le băgăm acum în dulapul cel mai de sus!

BARBARA: O să sun la poliție, dacă nu te oprești!

WERNER: Cuiva îi place foarte tare durerea, deci poftim, ia de-aici! Bucură-te de ea! Ție îți place durerea! Na, poftim!

BARBARA: Jigodie împuțită ce ești!

Werner lasă mâna Barbarei și se apleacă pentru a o lua de talie, în același timp Barbara îi dă o palmă zdravănă. Din cauza loviturii, dar mai mult din cauza surprizei, Werner cade.

Tăcere.

Werner și Barbara sunt amândoi pe podea.

Tăcere.

BARBARA: Ești așa de slab, Werner.

WERNER: Ca să vezi! Ce dracu' facem noi aici la cinci dimineața?!

BARBARA: Ești așa de slab.

WERNER: Am încercat să traversez linia solară și uite ce-a ieșit!

BARBARA: Nu trebuie s-o traversezi, doar ți-am zis că n-o să ducă la nimic bun.

WERNER: Vrei să zici că eu chiar trebuie să plec?

BARBARA: E decizia ta.

WERNER: Dar așa nu se poate trăi.

BARBARA: Dar nici să ne despărțim se pare că deja nu mai putem?

WERNER: De ce?

BARBARA: Pentru că, dacă pleci acum, eu trebuie să rămân cu toate căcaturile tale, pe care ție nici nu-ți trece prin cap să le iei cu tine. E clar c-o să iei cu tine jumătate din casa alor mei, dar toate căcaturile tale, o să le lași aici, în jumătatea mea de casă. Și pe urmă va trebui să trăiesc cu casa împărțită în două, plină de căcaturile tale, iar tu dispari ca și cum nici n-ai fi existat. Tu deja o să fii cu vreo vacă în jumătatea de casă pe care ai luat-o. Casa mea.

WERNER: Casa noastră, a amândurora.

BARBARA: Casa părinților mei.

WERNER: Pe care ne-au făcut-o nouă cadou.

BARBARA: Pentru că m-am măritat cu tine.

WERNER: Cu atât mai mult.

BARBARA: Și totuși, eu nu vreau să trăiesc aici cu tot căcatul ăsta care o să rămână în urma ta, așa că ori pleci și îți iei toate căcaturile cu tine, ori, dacă nu, găsește o soluție ca să putem trece peste această situație imposibilă și să ajungem la un rezultat pozitiv.

WERNER: Eu oricum fac tot ce pot, Barbara, dar vezi și tu că acum nu ne iese nimic?! Am început la zece seara și acum, la cinci dimineața, nu numai că nu ne-am apropiat de un rezultat pozitiv, ci din contră, chiar ne-am îndepărtat.

BARBARA: Da, e clar că mergem în direcția opusă.

WERNER: Păi, fiindcă tu nu susții niciuna dintre încercările mele de a intra în contact cu tine.

BARBARA: Ce încercări, Werner? Cum se face că eu n-am văzut nicio încercare de-asta? Când ai făcut tu azi vreo încercare de a intra în contact cu mine? Poate acum câteva minute când m-ai târât ca pe o păpușă de cârpă pe jos, ca să mă dai afară pe ușă. Despre astfel de încercări vorbești, scumpul meu?

WERNER: Eu am început cu primăvara.

BARBARA: Cu primăvara?!

WERNER: Ți-am zis că la primăvară totul se va schimba. Ne-am dat speranță și un pretext de dialog: primăvara. Și creditul nostru. L-am pomenit de mai multe ori, atrăgându-ți atenția că îți mulțumesc pentru susținere și ajutor la plata acestui credit. Ți-am mulțumit.

BARBARA: Ce-ai făcut, Werner, nu te-am înțeles prea bine?

WERNER: Ți-am mulțumit pentru că acum șapte ani mi-ai susținut ideea de a lua creditul și că în acești șapte ani, noi doi am plătit împreună acest credit, și că datorită ție, acum e în sfârșit achitat și după 24 aprilie vom fi din nou liberi de orice obligații financiare. Aceste mulțumiri sunt o încercare de a intra în contact cu tine, pentru că acest credit e ceea ce ne leagă și în același timp e ceea ce ne împiedică să ne relaxăm cu adevărat.

BARBARA: Mi-ai mulțumit?!

WERNER: Păi, sigur.

BARBARA: Când?

WERNER: Cum adică, când?! Atunci când am vorbit de credit și de faptul că în curând va fi achitat.

BARBARA: Tu mi-ai mulțumit mie, Werner?! Când s-a întâmplat asta?!

WERNER: Păi ce, iar nu auzi ce-ți spun? Ți-am mulțumit în momentul în care am vorbit despre faptul că în curând creditul nostru va fi achitat.

BARBARA: Stai puțin, vrei să zici că atunci când ai repetat de mai multe ori că pe 24 aprilie creditul nostru va fi achitat, tu mi-ai mulțumit?

WERNER: Păi, da! După părerea ta ce altceva am făcut?

BARBARA: Ce faci, Werner? Acum mă tachinezi, da?! O faci special ca să mă tachinezi, da?!

WERNER: Tu chiar nu mă asculți, Barbara.

BARBARA: Dragul meu, se pare că ai luat-o razna. Auzi, tu chiar nu-ți dai seama ce tâmpenii spui?!

WERNER: Acum eu îți mulțumesc ție.

BARBARA: Ce?!

WERNER: Vreau să-ți atrag atenția asupra a ceea ce se întâmplă acum, ca pe urmă să nu te mai miri și să mă întrebi iar pe mine când s-a întâmplat? Uite acum, în clipa asta, eu îți mulțumesc. Și în loc să-mi accepți mulțumirile și recunoștința, și să intri în contact cu mine, tu ții la mine de după ușa aia a ta închisă ermetic.

BARBARA: Acum tu îmi mulțumești?

WERNER: Da! Și te rog să deschizi ochii și să vezi!

BARBARA: Acum tu-mi mulțumești mie, iar eu nu văd, asta vrei să zici?!

WERNER: Exact asta! Și te rog să nu-mi mai strigi din spatele ușii ăleia ermetic închise, nesfârșitele tale jigniri.

BARBARA: Iartă-mă că fac ca tine acum, n-ai putea să mai spui încă o dată?

WERNER: Tu mă tot jignești și nu vrei nici măcar să întredeschizi ușa aia, ca să auzi cuvintele de mulțumire pe care ți le spun.

BARBARA: Adică, acum eu țin la tine, iar tu îmi răspunzi cu recunoștință? Și asta se întâmplă chiar acum, și tu ești convins de asta?

WERNER: Păi, sigur! Dar după părerea ta, ce se întâmplă, draga mea?

BARBARA: Păi, de fapt, eu ți-am cerut scuze de mai multe ori și deși erau sincere, tu nu l-ai acordat niciun fel de atenție. Eu îți cer scuze, iar tu, drept răspuns, continui să mă ameninți. Te porți ca ultimul tiran. Te uiți de sus la victima ta, care îți cere scuze și te roagă să ai milă, și tu rânjești cu râsul tău funest, înfigându-ți tot mai adânc colții în corpul, care, iată, s-a aplecat în fața ta, într-o rugă imploratoare. Eu stau în genunchi, iar tu mă scuipi în față. Eu îți cer iertare, iar tu îmi pocnești una peste obraz. Și asta se întâmplă chiar acum, dragul meu.

Tăcere.

WERNER: Ție, Barbara, ți-a plăcut întotdeauna să te duci cât mai departe, pentru ca apoi să fie cât mai greu să te întorci înapoi.

BARBARA: Treaba e că, de data asta, Werner, eu nu vreau să mă mai întorc. Vreau ca măcar o dată în viață să merg până la capăt.

Tăcere.

WERNER: Atunci hai să mai dansăm puțin, draga mea.

BARBARA: Nu, mulțumesc, că până la urmă iar o să ajungem să mă târăști pe jos, ca pe o păpușă de cârpă.

WERNER: Hai, doar să închidem ochii și să ne imaginăm că dansăm.

BARBARA: Știu și eu, Werner!

WERNER: Închide ochii, Barbara.

BARBARA: Of, simt că nu trebuie să fac asta.

WERNER: Închide ochii.

Tăcere. Barbara și Werner stau cu ochii închiși.

WERNER: Acum dansăm.

BARBARA: Îmi place foarte mult.

WERNER: Ce dans e ăsta, Barbara?

BARBARA: Nu cred că dansul ăsta are un nume. Mi se pare c-ar putea să se cheme „tandrețe tandră”.

WERNER: Cred că da, în dansul ăsta ne lipim destul de tare unul de celălalt.

BARBARA: Dar eu nu dansez cu tine, Werner.

WERNER: Cum adică, Barbara?

BARBARA: Iartă-mă, probabil că trebuia să-ți spun de la bun început, dar în clipa în care am închis ochii, în fața mea a apărut un bărbat foarte, foarte mișto. Și când tu ai zis „acum dansăm”, bărbatul ăsta m-am luat în brațe, exact așa cum am visat eu mereu că mă ia în brațe un bărbat mișto. Și m-am simțit foarte bine, Werner. Poate că după mulți, foarte mulți ani, mi-a fost pentru prima dată cu adevărat bine.

Tăcere. Stau cu ochii închiși.

BARBARA: Iartă-mă că nu ți-am zis imediat că dansez cu alt bărbat.

Tăcere. Stau cu ochii închiși.

WERNER: Dar nu vezi că ești în pădure, Barbara?

BARBARA: Sigur că văd, Werner. Sunt în pădure.

WERNER: Ești în pădure, Barbara.

BARBARA: Da, sunt în pădure. Și mă simt perfect normal aici. În orice caz, aici îmi e mult mai bine decât îmi e cu tine în bucătărie.

WERNER: Perfect! Mă bucur foarte tare, Barbara, că acolo în pădure îți e bine, dar acum uită-te dincolo de copacul ăla din depărtare, ce e acolo? Ce vezi acolo? Acolo, după copac, ce e?

Tăcere.

WERNER: Te uiți, Barbara? Uită-te cu atenție, draga mea, uită-te cu atenție.

BARBARA: Îl văd din nou pe bărbatul ăla mișto. El e după copac. Și acum iese de după copac și vine spre mine.

WERNER: Nu te-ai uitat unde trebuie, Barbara! Uită-te în partea cealaltă, uită-te la copacul din direcția opusă.

BARBARA: Nu pot să mă întorc acum, Werner, pentru că bărbatul vine spre mine. Și se uită fix la mine!

WERNER: Dar dacă nu te întorci și nu te uiți la celălalt copac, o să-ți fie încă și mai rău, o să faci o greșeală. Vezi ce e acolo, după copacul despre care îți spun, e puțin mai departe, chiar în spatele tău.

BARBARA: Dar știu deja, Werner, ce e acolo. Am fost deja după acel copac. Și, sinceră să fiu, dragul meu, eu sunt chiar acum după acel copac. Nu trebuie să mă uit, pentru că sunt deja aici și văd cum trece pe lângă mine un bărbat mișto și se duce undeva în pădure, fără să mă vadă că eu stau după copacul meu. Numai bărbați mișto trec prin pădurea noastră. Trec și nu ne observă pe noi, femeile modeste, proaste, ascunse după copaci! Ha, ha!

Barbara râde.

WERNER: După copacul ăsta ți-ai ascuns minciuna, Barbara.

BARBARA (*printre hohote de râs*): După copacul ăsta am ascuns foarte multe, dragul meu.

WERNER: Inclusiv minciuna.

BARBARA (*printre hohote de râs*): Inclusiv minciuna. Inclusiv.

WERNER (*explodează*): Inclusiv minciuna că tu știi pentru ce trăiești! Minciuna că tu le știi pe toate, în pizda mă-tii! Cum înțelegi tu, futu-i, despre ce vorbești! Că trăiești aici și că ești responsabilă, în pizda mă-tii,

pentru toate astea. E o minciună, Barbara! Și niciun bărbat mișto n-o să vină după tine, fiindcă puți a minciună de la un kilometru.

BARBARA: Și ce-i cu asta, Werner, ce?

WERNER: Tu nu știi nici pe dracu! Ești total pe din-afară! Tu doar pretinzi că ești la curent cu toate, gen, dar de fapt, tu nu înțelegi nici cele mai simple lucruri, de exemplu, că trebuie să-ți încarci telefonul noaptea, că altfel pleci de acasă cu el descărcat și iar n-o să poți fi sunată.

BARBARA: Și ce-i cu asta, Werner?!

WERNER: Și ce-i cu asta, Barbara?!

BARBARA: Și ce-i cu asta?!

WERNER: Păi, nu te mai găsește omul la telefon!

BARBARA: Așa și?!

WERNER: Adică să se facă toate țandări, în pula mea?!

BARBARA: N-au decât, Werner, totul e ok.

WERNER: Totul e ok?!

BARBARA: Totul e ok, în sensul că totul e așa cum e. Dacă trebuie ca toate astea să se facă țandări, atunci n-au decât să se facă, totul e ok.

WERNER: Ok! Și ce e cu bărbatul ăsta, Barbara?

BARBARA: Cel care s-a dus în pădure?

WERNER: Cel cu care ai dansat?

BARBARA: E unul și același.

WERNER: Și ce-i cu el?

BARBARA: Pula-l știe, Werner, cred că s-a pierdut undeva, în pădurea întunecată.

WERNER: Sigur nu-l mai vezi?

BARBARA: Nu-l văd, dragule, da' de ce întrebi?

WERNER: Atunci pot să te invit la dans?

BARBARA: A treia încercare, Werner?

WERNER: Poate de data asta e cu noroc?

BARBARA: Păi, ok, scumpule, hai să încercăm și-a treia oară. Hai să dansăm.

Tăcere. Stau cu ochii închiși.

WERNER: Oho! Nu m-așteptam să treci așa repede la sărutat.

BARBARA: Ce, ce?

WERNER: Demult nu ne-am mai sărutat așa. Iartă-mă, nu pot să vorbesc acum cu tine, Barbara, pentru că acum ne sărutăm pasional.

BARBARA: Werner?!

WERNER: Tu ai început prima.

BARBARA: Dar nu e decât în imaginația ta, dragule.

WERNER: Ce contează în a cui imaginație se-ntâmplă, principalul e că se întâmplă.

BARBARA: Cum adică, Werner?!

WERNER: Uite-așa, Barbara, uite-așa.

Tăcere. Barbara deschide ochii.

BARBARA: Nu știi de ce înainte nu mi-am dat seama că săruți așa de bine, Werner. Unde ai învățat, e clar că nu cu mine?

WERNER: Sigur nu e pe-aproape bărbatul ăla, Barbara?

BARBARA: Nu e niciun bărbat, scumpule, nu te opri.

Tăcere. Werner deschide ochii.

WERNER: Păi, cam asta e, draga mea.

BARBARA: Unde ai învățat asta, Werner?

WERNER: Știam și înainte, numai că tu n-aveai ochi să vezi nici asta, nici nimic din ce pot și fac eu. Știi, noi doi, Barbara, nici măcar nu ne-am cunoscut, dacă nu ținem cont c-am dormit șapte ani în același pat.

BARBARA: Pentru prima întâlnire nu săruți rău, dragul meu.

WERNER: Oo! Mai ai încă multe de aflat despre mine, dacă o să vrei.

BARBARA: Păi, să zicem că vreau, Werner.

WERNER: Păi, să zicem că eu sunt de acord să încercăm încă o dată.

BARBARA: Dar numai că acum e chiar ultima dată, scumpule, da?

WERNER: Ultima, Barbara. Ultima încercare!

BARBARA: E cinci dimineața deja, Werner, e cazul să ajungem la o concluzie sau pur și simplu să mergem la culcare.

WERNER: Hai să încercăm pentru ultima oară să ajungem la o concluzie.

BARBARA: Pentru ultima oară, Werner, ultima, chiar ultima oară.

Tăcere.

WERNER: Păi, ok. Atunci eu o să te întreb: care e scopul tău, Barbara?

BARBARA: Scopul meu în ce sens?

WERNER: În toate sensurile, Barbara. Care e scopul tău principal? Unde vrei să ajungi?

BARBARA: A, la asta te referi, dragul meu? Tu vrei să afli de la mine care e sensul vieții?

WERNER: Eu aș vrea să aflu care e scopul vieții tale.

BARBARA: Și tu vrei ca eu să-ți spun care e scopul meu? Unde vreau să ajung eu?

WERNER: Dacă nu ți-e greu, Barbara, aș vrea foarte tare să te ascult.

Tăcere.

BARBARA: Hm! Cred că și pot să-ți spun, Werner.

WERNER: Ți-aș fi foarte recunoscător.

BARBARA: Cred că pot.

WERNER: Pe mine m-ar ajuta foarte, foarte mult.

BARBARA: Ok, bine, acum... trebuie să mă gândesc un pic.

WERNER: Da, da, sigur, trebuie să te gândești. Eu nu mă grăbesc nicăieri, după cum îți dai și tu seama, e clar că dacă am putut să stăm până la cinci dimineța, atunci, sunt convins că putem să mai stăm și-acum.

Tăcere.

BARBARA: Eu aș vrea înțelegere, Werner.

WERNER: Ți-aș fi înțelegere?!?

BARBARA: Scopul e să fiu înțeleasă, ce nu e clar, Werner?

Tăcere.

WERNER: Deci, tu crezi că nu te înțelege nimeni, da?

BARBARA: Nu mă înțelege nimeni până la capăt.

WERNER: Dar cât de mult ești tu înțeleasă, cam care ar fi procentul?

BARBARA: Hm? Cred că 30%.

WERNER: Ești înțeleasă maximum 30%. Mda, nu e un procent mare. Iar tu îți dorești înțelegere deplină, Barbara, da?

BARBARA: Aș vrea ca procentul să fie altul.

WERNER: Cam care, Barbara?!

BARBARA: Păi, nu știu, dragule, trebuie să cântăresc totul foarte bine.

WERNER: Ok, 50% înțelegere ți-ar conveni?

BARBARA: Jumate?! Nu! Cincizeci la sută?! Nu! Măcar șaptezeci.

WERNER: Adică tu ai vrea înțelegere în proporție de 70%?

BARBARA: Da. Aș vrea să fiu înțeleasă măcar 70%.

WERNER: Iar acum e tocmai pe dos, draga mea, acum ești înțeleasă numai 30% și 70% neînțeleasă, da?

BARBARA: Și unde bați, Werner?

WERNER: Eu doar pun niște întrebări. Și următoarea mea întrebare sună așa...

BARBARA: Și ce te-a apucat așa din senin să-mi pui întrebări?!

WERNER: Pentru că pentru mine e important. Și următoarea mea întrebare e asta...

BARBARA: Și de ce a devenit brusc așa de important pentru tine?!

WERNER (*Explodează*): Pentru că vreau să te înțeleg, în pizda mă-tii! Vreau să măresc, în pula mea, procentul celor care te înțeleg! Iar tu îmi bagi bețe-n roate, în pula mea, nu-mi răspunzi la întrebări și flirtezi cu mine, în pizda mă-tii!

BARBARA: Werner, dragul meu! Ai avut șapte ani timp să încerci să mă înțelegi și totuși n-ai făcut nicio încercare...

WERNER: Barbara, tot timpul am încercat! Numai asta am făcut în toți acești șapte ani, am încercat să te înțeleg!

BARBARA: Și-atunci de ce n-ai reușit?! În toți ăștia șapte ani?!

WERNER: Fiindcă nu mă lași tu!

BARBARA: Eu nu te las să mă înțelegi?! Eu nu te las?! Tu chiar te-ai tâmpit de tot la cap, Werner?! Păi, în toți ăștia șapte ani, numai asta am făcut, să caut înțelegerea ta. De șapte ani, zi de zi, eu îți caut înțelegerea. Și...

WERNER: Și atunci de ce nu pot eu să te înțeleg, Barbara, ce zici?

BARBARA: Pentru că te preocupă numai propria persoană.

WERNER: Aha! Să mori tu! Eu nu te înțeleg pe tine, pentru că mă preocupă doar persoana mea, iar tu, zi de zi, în pizda mă-tii, ești preocupată numai de mine, numai ca eu să te înțeleg?! De șapte ani, tu ești preocupată numai de mine, să mori tu! Da' nici măcar o dată nu ți-a păsat de mine în ăștia șapte ani, Barbara! Chiar și când ne-o tragem, ție tot de tine îți pasă!

BARBARA: Iar tu, nici măcar o dată nu te-ai culcat cu mine fără prezervativ.

WERNER: Pentru că eu mă gândesc la urmări! Pentru că eu, în pula mea, am creier, Barbara.

BARBARA: Cât de închis ești, Werner! Doamne, cât de închis poți să fii, scumpul meu! Hai, uită-te la mine, hai, măcar o dată, uită-te și tu la mine, încât să reușești să mă vezi. Hai, privește-mă, Werner, privește-mă! Strig din toți răunchii ca să mă auzi! Din străfundul inimii, de acolo, unde sunt eu însămi, unde nu sunt decât eu cea adevărată, strig ca să mă auzi! Ascultă-mă, Werner! În pizda mă-sii, Werner, lasă măcar un pic garda jos și uită-te la mine, sunt aici, în fața, dragul meu. Sunt în fața ta. Linia solară ne separă, eu stau chiar în fața ei, fă un pas spre mine, treci peste ea, în mama ei de linie solară. Nu te teme, n-o să pățești nimic rău. Doar o să faci un pas peste

linia ta solară și o să ajungi pe partea mea. N-o să pățești nimic, o să rămâi exact așa cum ești, doar faci un pas în întâmpinarea mea, treci peste linie și o să fii lângă mine, și atunci o să fim împreună, de aceeași parte.

WERNER: Pe partea ta, da, Barbara?!

BARBARA: Atunci va fi deja partea noastră comună.

WERNER: Și ce va fi cu partea cealaltă, care rămâne în urma mea?! Cea din care plec spre tine, o să rămână absolut singură?

BARBARA: Dar atunci, Werner, nu va mai exista nicio altă parte, de fapt, partea aia a ta, va trece împreună cu tine de partea mea și va deveni partea mea. Așa cum și tu te vei integra în partea mea, așa și partea ta va fi integrată... pe scurt, Werner, totul ar putea să se aranjeze foarte bine pentru noi doi, dacă tu ai face, în pizda mă-tii, acest pas mic în întâmpinarea mea.

WERNER: Dar întrebarea e de ce n-ai face tu prima acest pas mic și să treci peste linia solară, cum îi zici tu?!

BARBARA: Bine, Werner, fii atent că acum cobori discuția noastră foarte jos, hai, scumpule, pentru ce faci asta?!

WERNER: Tu înțelegi ce te întreb eu, Barbara?

BARBARA: Du-te-n pizda mă-tii, Werner, da' ce, tu înțelegi cât de mult cobori acum nivelul discuției?

WERNER: Mă doare-n undeva, draga mea, eu aș vrea să-mi răspunzi totuși. De ce crezi că eu sunt ăla care trebuie să facă primul pas și să vin spre tine? Și dacă tot zici că tu tot timpul cauți înțelegere, atunci de ce n-ai face tu primul pas, și n-ai trece linia asta a ta solară, la urma urmelor, tu ești aia care a inventat-o și a impus-o, nu?!

BARBARA: O, Doamne, Werner, de ce ai coborât totul așa de jos?!

WERNER: Ce-am coborât, Barbara?

BARBARA: A mai rămas să întrebi dacă eu chiar te vreau pe tine și atunci va fi al dracului de bine!

WERNER: Tu mă vrei pe mine, Barbara?

BARBARA: Hai, Werner, hai, te implor, hai, nu asta e problema.

WERNER: Bine, atunci care e problema?!

BARBARA: Problema e că, se pare, că orice ar fi, eu încă te vreau.

WERNER: Barbara?!

Tăcere.

BARBARA: Nu înțeleg de ce mi se întâmplă asta până în ziua de azi? Dar se pare că încă sunt atrasă de tine. Și nu insinuez nimic, dragul meu, doar răspund la întrebarea ta. Tu întrebi care e problema? Și eu răspund că problema e, futu-i pizda mă-sii să-i fut, că noi doi suntem lipiți unul de altul

cu un soi de lipici karmic, și eu nu pot, nu pot, futu-i pizda mă-sii, să mă dezlipesc de tine!!! Noi doi ne-am lipit ca două scoici și nu putem să ne mai dezlipim, și eu sunt, în pizda mă-sii, ca ultima proastă din telenovelele alea cu „te vreau, te vreau”. Eu, în pizda mă-sii, sunt ca ultima fufă de la televizor, în pizda mă-sii, din telenovelele alea infecte „eu te vreau, Werner”! „Care e problema, draga mea?” Problema e că, „eu, în pizda mă-sii, te vreau pe tine”. În concluzie, eu tot pe tine, futu-i, te vreau! Și uite-așa cădem la fundul fundului și deja suntem mai jos de etajul minus trei și futu-i, mai jos nu se mai poate. „Care e problema, draga mea?!” Problema e „că eu te vreau pe tine”!! Aaa! Doamne Dumnezeule! Suntem de groază, Werner! „Care e problema, draga mea? Problema e că eu te vreau pe tine!” Și ce-ar însemna asta, dacă nu, futu-i mama mă-sii, uite, o vază cu flori roșii pe masă?! „Și care e problema, draga mea? Problema e că eu te vreau pe tine, Werner!!” Ce e asta, futu-i mama mă-sii, florile zboară pe jos, pentru că cineva, cineva, cineva... „care e problema, dragă?! Problema e că eu te vreau pe tine?”?! Cineva a lovit vaza cu mâna! Și acum ea zboară spre podea! Zboară spre podea, Werner! Zboară spre podea!

WERNER: Oprește-te, Barbara!

BARBARA: E prea târziu să mă mai opresc! Vaza deja zboară! Peste o secundă o să se facă țândări. „Care e problema, draga mea?! Problema e că eu, în pizda mă-tii, înțelege, eu te vreau pe tine!”!! Și nici unul dintre noi n-are pe ce se sprijini, atárnăm în gol, futu-i, fără să atingem pământul cu picioarele, și deja, se pare că nu mai e nicio șansă, futu-i, să ajungem înapoi pe pământ. Nu mai e nicio șansă să mai atingem vreodată pământul cu picioarele, și să stăm pe ceva stabil, să avem o siguranță. N-o să rezistăm, Werner! Noi nu putem să trecem peste linia asta! „Care e problema, draga mea?” Problema e că eu te vreau pe tine. Tfu!

Barbara răsuflă obosită, stă la fereastră cu ochii închiși.

Tăcere.

Werner se apropie de Barbara din spate, o îmbrățișează. Barbara se întoarce. Se îmbrățișează, rămân în picioare îmbrățișați, încep să se legene ușor parcă în ritmul unei muzici. Barbara și Werner dansează.

WERNER: Te-am întrebat despre scop, pentru că dacă nu știi unde te duci, nu ajungi nicăieri.

BARBARA: Pe tine te interesează scopul meu, scumpule?

WERNER: Păi da, Barbara, și ți-am spus-o deja.

BARBARA: Nu pot să-ți spun nimic despre scopul meu, dar pot să-ți spun care e planul meu. Deci, planul meu e așa: trebuie să trec peste tine, ca să obțin respect de sine și să devin sfântă. Țasta e planul meu.

WERNER: Păi ce să zic, ai un plan foarte concret.

BARBARA: Nu-ți place?

WERNER: De ce să nu-mi placă, e foarte romantic pentru o discuție la cinci dimineața.

BARBARA: Pe tine pare că te nemulțumește ceva, dragul meu?

WERNER: E cinci dimineața, scumpo, ce-ai vrea?

BARBARA: Dar pare că ești nemulțumit de altceva?

WERNER: Ba tocmai de asta, scumpo. Adică, eu mă dau cu capul de zidul neînțelegerii tale de la zece seara până la cinci dimineața, băga-mi-aș, numai ca să te ajut pe tine să ajungi sfântă?! De parcă la cinci dimineața noi nu mai avem altceva de vorbit decât că tu vrei să fii sfântă?! Vrei să te ajut să ajungi sfântă? La cinci dimineața tu vrei ca eu aici, băga-mi-aș să-mi bag, în bucătăria asta, să te fac sfântă?!

BARBARA: Doamne, Werner, era o metaforă, de ce te-ai enervat?

WERNER: Văd și eu că e o metaforă. Și tocmai asta mă enervează, băga-mi-aș, metaforele tale la cinci dimineața!

BARBARA: Ce vrei de la mine, Werner?

WERNER: La cinci dimineața, eu ți-am pus o întrebare concretă: care e scopul tău, ce vrei de la mine, Barbara?

BARBARA: Dar tu ce vrei de la mine, Werner?

WERNER: Asta te-am întrebat eu, Barbara? Eu te-am întrebat primul!

BARBARA: Și eu ți-am răspuns deja, doar că tu pur și simplu nu asculți. Nu ți-am spus că vreau înțelegere? Și acum îți pun și eu exact aceeași întrebare, Werner, ce vrei tu?

WERNER: Ce zici acolo, Barbara, pe ce înțelegere, băga-mi-aș, poate să conteze omul care s-a hotărât să devină sfânt?! Pe înțelegerea doctorului?!

BARBARA: E doar o metaforă, Werner.

WERNER: La ce pula mea am eu nevoie acum de metafora ta, futu-i mama ei de metaforă, la cinci dimineața?!

BARBARA: Pentru că eu caut în tine „dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant”, de-asta Werner, de asta.

WERNER: Ce, ce?! Ce cauți tu?

BARBARA: Nu știu cum să spun exact? Eu caut în tine ceva de genul: „dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant”.

WERNER: Tu cauți în mine „dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant”? Barbara, tu mereu spui niște lucruri incredibile! Ce te-a apucat, la cinci

dimineța ți-ai pierdut cunoștința? Delirezi?! Ce mai e și asta, băga-mi-aș: „dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant”, asta cauți tu la mine? Pe bune?
BARBARA: Da, scumpule, da. Ca să fii o sfântă trebuie să ți se repete cât se poate de des ceva de genul: „dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant”
WERNER: Și tu vrei ca eu să-ți repet asta tot timpul?
BARBARA: Păi, cine altcineva? Bărbatul ăla rătăcit în pădure?

Tăcere.

WERNER: Când aveam opt ani, am plecat cu tata să ne plimbăm la râu. Am mers pe malul apei și din pădure, ne-a ieșit în cale, un cal jigărit. Ne-am oprit, iar tata s-a uitat la el și-a zis: ia uite, băiete, ce cal frumos! Dar calul ăla, Barbara, nu era absolut deloc frumos. Era un cal bătrân și jigărit.

BARBARA: Și ce e așa special în asta, scumpule?

WERNER: Că era urât calul ăla și el a zis că e frumos, doar așa, de dragul discuției.

BARBARA: Și ce-i cu asta, Werner, toți fac la fel și practic, și tu faci la fel?!

WERNER: Dar eu atunci am observat asta pentru prima dată. Aveam opt ani și am văzut pentru prima dată cum e atunci când între oameni nu e, băga-mi-aș, absolut niciun contact viu.

BARBARA: Tu ai înțeles asta când aveai opt ani, iar eu am înțeles asta când aveam patru ani, dacă nu chiar mai devreme.

WERNER: De ce minți, Barbara, la patru ani copiii nu văd încă nimic.

BARBARA: Ba văd tot, scumpule.

WERNER: Termină, am avut și eu patru ani și cu siguranță nu vedeam nimic, de asta m-a și șocat atât de tare atitudinea formală a tatălui meu față de mine.

BARBARA: Dar asta nu vorbește decât despre ți s-a întâmplat ție când aveai opt ani. Dar eu, când aveam patru ani și am fost pentru prima dată violată...

*Barbara izbucnește brusc în hohote de râs.
Un râs isteric cât se poate de adevărat.*

BARBARA (*printre hohotele de râs*): Am glumit, Werner, nu m-a violat nimeni...! E o glumă proată, scumpule...! Brusc, cumva... Brusc, cumva... ha... ha... ha, brusc, cumma mi-a venit să fac gluma asta. La patru ani, când am fost prima dată violată...! Sună foarte haios, foarte...! Ha... ha...!

Barbara face o criză de răs isteric din care nu se poate opri. Werner se duce la masa pe care e carafa cu apă, se apropie de Barbara și îi varsă toată carafa în cap. Barbara, tace. Stă pe scaun, pe fața ei, pe mâini și pe rochie îi curge apa.

Tăcere.

WERNER: Poate că e timpul să mergem fiecare în camera lui, mie mi se pare că suntem prea obosiți pentru o discuție constructivă.

BARBARA: Eu nu pot să plec, scumpule.

WERNER: De ce, Barbara?

BARBARA: Dar tu poți să pleci, Werner?

WERNER: Dar să gândesc constructiv mai pot oare, asta e întrebarea?

BARBARA: Termină, Werner, la zece seara, când am început această discuție, înțelegeai mult mai greu decât acum.

WERNER: Problema e că mie mi se pare c-am pierdut definitiv răspunsul la întrebarea: ce vreau eu? Pentru ce vorbim noi acum despre toate astea? De la zece seara până la cinci dimineața, pentru ce, Barbara?

BARBARA: Pentru a ajunge la un rezultat pozitiv.

WERNER: Și care e rezultatul ăla? Poți să-l descrii în două-trei propoziții?

BARBARA: Adică? Normal că pot, dar...

WERNER: Bine, în două-trei cuvinte?

BARBARA: Cred că pot, Werner, numai că...

WERNER: Altfel, acum o să începi ca de obicei să îți ții una dintre nesfârșitele tale lecții.

BARBARA: Ce vorbești? Când ți-am ținut eu ție lecții?! În toți ăștia șapte ani nenorociți, n-am făcut decât să ascult non-stop nesfârșitul tău discurs despre „sensul vieții”. Și nici nu apuc bine să adaug și eu un cuvânt, că mă și întrerupi, de cum...

WERNER: Eu te întrerup, Barbara?! Da' ce, tu când îți dai drumu' la radio, parcă mai e cineva în stare să te oprească!

BARBARA: În pizda mă-tii, Werner, asta chiar e de necrezut, tu nu mă lași să deschid gura și tot tu...

WERNER: Nimeni nu poate să nu te lase pe tine să nu deschizi gura, Barbara, nimeni! Dacă ai început să vorbești, tu nu te liniștești și nu te oprești până nu zici tot ce ai de zis, pentru că...

BARBARA: Werner! Ce te-a apucat, în pizda mă-tii, Werner! Ce tot îndrugă acolo?! Eu nu te las pe tine să vorbești, iar tu...

WERNER: Tu nu poți să te oprești, Barbara, și de asta nu-ți vezi interlocutorul. Și habar n-ai...

BARBARA: Eu nu-mi văd interlocutorul?! Și-ai putea zice că tu...

WERNER: Tu ai pretenția să fii ascultată, dar tu însăși...

BARBARA: Eu nu am nicio pretenție, eu vreau numai ca tu să...

WERNER: Tu nu-l vezi pe cel cu care vorbești, tu...

BARBARA: Eu nu vreau decât să nu mai fiu întreruptă.

WERNER: Tu ești oarbă, Barbara, ești complet oarbă, și tu...

BARBARA: Iar tu ești surd, Werner, complet surd, deși tu și...

WERNER: Să mor eu! E cinci dimineața-n pula mea! O discuție între un surd și o oarbă la cinci dimineața. Du-te-n pizda mă-tii, Barbara!

Tăcere.

BARBARA: Doar ți-am zis că nu trebuie să încalcăm linia aia solară.

Tăcere.

WERNER: Uite că în privința sunt total de acord cu tine.

BARBARA: Păi, măcar într-o privință să fim și noi de acord.

WERNER: Mda!

BARBARA: Măcar într-o privință.

WERNER: Du-te-n pizda mă-tii, Barbara!

BARBARA: Măcar într-o privință.

Tăcere.

WERNER: Și încă ceva, mie nu-mi plac animalele de casă.

BARBARA: De parcă mie îmi plac, dragul meu.

WERNER: Știu, Barbara. De asta am și zis de animalele de casă, pentru că știu că nici ție nu-ți plac. Cum nu-mi plac nici mie.

BARBARA: Dar un hamster alb aș putea suporta.

WERNER: Ca și mine, Barbara.

BARBARA: Și pe urmă, într-o zi de-aia neagră, i-aș tăia capul direct pe tocătorul de lemn și pe urmă l-aș fierbe și aș face o salată cu carne de hamster, cu frunze de lăptucă și smântână.

WERNER: O, iar eu aș mânca cu plăcere salata aia.

BARBARA: Termină, tu nu poți să suferi salata.

WERNER: În schimb îmi plac hamsterii, Barbara.

Barbara se uită la Werner și zâmbește ușor.

BARBARA: Dansezi foxtrot cu mine, scumpule?!

WERNER: Mai degrabă tango, draga mea.

BARBARA: Hai, hai, Werner!

WERNER: Și știi la ce mă gândesc? Ce-ar fi dacă tu acum ai cădea și ai muri. Pur și simplu ai cădea și ai muri.

BARBARA: Perfect, Werner, uite că ne-am înțeles până la urmă la capitolul cel mai important, bravo!

WERNER: Da, ai cădea și ai muri. Uite-așa!

BARBARA: Perfect! Îmi dorești moartea, da?

WERNER: Vreau să nu mai exiști. Nicăieri!

BARBARA: Și atunci toată casa asta e a ta, da?

WERNER: Da, Barbara, da! Să vin seara acasă, beat și euforic, iar tu să nu exiști. Nicăieri!

BARBARA: Și toată casa e a ta!

WERNER: Principalul e că tu nu ești nicăieri. Nicăieri!

BARBARA: Și tu aduci aici vaci tinere și ți-o tragi pe frigider și pe mașina de spălat, și vă frecați pe jos, luând pe cururile voastre goale praful de pe covor.

WERNER: Principalul e că tu nu mai exiști, Barbara. Nicăieri!

BARBARA: Eu nu mai exist și tu țopăi în jurul fetișcanelor tale ca un cangur drogat, iar curvele tale își bagă chiloții în storcătorul nostru de fructe, fac suc și tu îl bei...

WERNER: În storcătorul meu de fructe, Barbara, pentru că tu nu exiști.

BARBARA: Ok, scumpule, în storcătorul tău de fructe! Suc din chiloți de curvă și tu îl bei.

WERNER: Și tu nu exiști! Nicăieri!

BARBARA: Și pe urmă vă băgați în mașina noastră..., scuze, în mașina ta de spălat și vă învârte la centrifugă ca pe niște veverițe îmbuibate cu toate prafurile, și vă transformați într-o plastilină caldă, lipită de fundul unui bebeluș, dar bebelușul nu există, Werner! Ha, ha, ha! Nu există niciun bebeluș, scumpul meu! Fundul, plastilina și veverițele drogate există, dar bebelușul nu!

WERNER: Principalul e că tu nu exiști, Barbara, iar toate celelalte pe mine nu mă interesează deloc.

BARBARA: Iar bebelușul, dragul meu, stă în picioare și așteaptă după ușă, până când viitorul lui tătic se bucură de viață cu curvele lui drogate, până când se termină de învârtit în centrifuga mașinii de spălat, până când își spală bine curul și curul curvelor lui de plastilina lipicioasă. Până când el...

WERNER: Pentru mine principalul e că tu nu exiști, asta e tot!

BARBARA: Dar bebelușul stă și așteaptă, până când viitorul lui tătic înghite toată ciocolata asta amară și împuțită.

WERNER: Ce ciocolată, Barbara, ce tâmpenii înșiri aici, în pizda mă-tii?!

BARBARA: Ciocolata caldă și lipicioasă, dragul meu!

WERNER: Ciocolata caldă și lipicioasă, Barbara?!

BARBARA: Da, ciocolata caldă și lipicioasă, Werner!

WERNER: Dă-o-n mă-sa, Barbara! Uite unde am ajuns la cinci dimineața, la ciocolată caldă și lipicioasă!

BARBARA: Da, Werner, da!

WERNER: Da' păi tu nu ești decât o bacterie care a mâncat prea mult căcat, asta ești!

BARBARA: Și tu ești un popândău care face pe deșteptul!

WERNER: Și tu ești o mizerie care pute într-un cur de viezure infect și libidinos.

BARBARA: Și tu ești un porc căcăcios!

WERNER: Și tu ești cumplită și rece ca gheața!

BARBARA: Și tu ești un vis de copil care-a zburat departe!

WERNER: Și tu ești o încercare insuportabilă de a șterge tot!

BARBARA: Și tu ești un miros periculos de apă de mare!

WERNER: Și tu ești marea de la care vântului i se face întotdeauna rău.

BARBARA: Și tu ești o noapte polară, care nu se termină niciodată.

WERNER: Și tu ești o telegramă cere zboară în nenorocitul ăla de cosmos cu o cerere de ajutor.

BARBARA: Și tu ești sânge din nas.

WERNER: Și tu ești moartea, Barbara.

BARBARA: Tu poți să fii viu, Werner.

WERNER: Tu poți să mori, Barbara.

BARBARA: Tu poți să mă săruți.

WERNER: Tu poți pentru întotdeauna.

BARBARA: Tu poți oricând vrei.

WERNER: Tu poți orice.

BARBARA: Cel mai important e că poți, Werner.

WERNER: Cel mai important e că tu nu mai ești, Barbara.

BARBARA: Da, Werner?

WERNER: Da, Barbara.

BARBARA: Da?

WERNER: Da.

*Werner se apropie de Barbara
și cei doi se unesc într-un sărut tandru, tandru.
Trece aproape un minut. Werner se duce în fundul bucătăriei spre masă.
Barbara se duce la fereastră.
Tăcere.*

BARBARA: Nouă ne e imposibil să trecem peste linia asta solară, Werner.

WERNER: Știu, Barbara.

BARBARA: Atunci ce facem noi aici la cinci dimineața?

WERNER: Cred că pur și simplu încercăm să supraviețuim cumva, asta e tot.

BARBARA: Măcar să supraviețuim cumva!

WERNER: Păi, da, măcar să supraviețuim cumva.

Tăcere.

BARBARA: Și tu chiar ai vrea să mor?

WERNER: Înțelegi că dacă tu n-ai exista, mie mi-ar fi mai ușor?

BARBARA: Dar atunci nici casa asta n-ai mai avea-o.

WERNER: Hai, că ajunge deja, Barbara. Oricum e clar totul.

Tăcere.

BARBARA: Dar eu exist, Werner.

WERNER: Și aici e problema.

BARBARA: Dar poate că atunci ar trebui să mă îndop cu ibuprofen și să crăp?

WERNER: Hai, termină! Că pe urmă, tot eu va trebui să stau, în văzul tuturor, lângă sicriul tău, arătând ca ultimul nenorocit care și-a făcut nevasta să se sinucidă?! Bestial plan!

BARBARA: Ce tot îndrugi, Werner? Pentru ce spui toate căcaturile astea, de la zece seara până la cinci dimineața, pentru ce ne aruncăm noi doi în față toate astea?

WERNER: Ca să trăim cumva, Barbara, ca să trăim și noi cumva.

Tăcere.

BARBARA: Bine, atunci, dragul meu, mie mi-a ajuns. Mă duc să mă culc.

WERNER: Nu, Barbara, nu te duci nicăieri până nu ne lămurim definitiv.

BARBARA: Ce-ai, Werner, ai înebunit? Ce treburi vrei să lămurești? Ție tot nu ți-e clar că noi n-o să ajungem niciodată la un rezultat pozitiv, că noi doar întindem coarda tot mai tare și mai tare și în curând o să se rupă și noi o să ne ciocnim ca două trenuri de mare viteză. Eu mă duc să mă culc.

Barbara se duce spre ușă. Werner sare și îi taie calea.

WERNER: Nu, Barbara, nu pleci! Niciunul dintre noi nu iese din bucătăria asta, până nu ne lămurim definitiv.

BARBARA: Păi și ce vrei de la mine, Werner?

WERNER: Regrete! Să-ți recunoști partea ta de vină! Să implori milă! Umilință! Vreau să stai în genunchi și să-mi ceri iertare.

BARBARA: Te-ai scrântit de tot, dragul meu!

WERNER: Ar trebui să-mi ceri iertare, Barbara.

BARBARA: Pentru ce, Werner?!

WERNER: Pentru că cei șapte ani de viață pe care mi i-ai futut.

BARBARA: Ce, ce?!

WERNER: Din cauza ta mi-am futut viața!

BARBARA: Din cauza mea?!

WERNER: Dar din cauza cui, draga mea, poate din cauza vecinului, pe care l-am văzut de două ori în viață, băga-mi-aș, fiindcă, în pula mea, e un mare nemernic?!

BARBARA: Dar de ce e el nemernic, Werner?!

WERNER: Da, pentru că numai nemernicii, Barbara, dorm zile întregi, iar noaptea știe-i pula pe unde lucrează!

BARBARA: Și de unde știi tu că doarme ziua?!

WERNER: Păi, că mi-a povestit el acum câțiva ani. Eu, zicea, sunt paznic, lucrez două nopți da și una nu, și m-am obișnuit cu regimul ăsta idiot, în pula mea, ziua dorm și noaptea păzesc căcatele alea de obiective importante, ca ultimul nemernic. Păi, tocmai de asta le și păzești, pentru ești un adevărat nemernic, m-am gândit eu. Așa că, Barbara...

BARBARA: Pentru ce, Werner?! Pentru ce să-ți cer eu ție iertare?! Pentru cei șapte ani de totală neînțelegere reciprocă?! Pentru copilul nostru nenăscut?! Pentru lipsa ta de atenție față de mine?! Pentru toate umilințele pe care a trebuit să le rabd? Pentru demnitatea pierdută?! Pentru că tu, în mama ei de viață, Werner, pentru că tu nu mi-ai spus nici măcar o dată, cât de bine îți era cu mine?! Cât de bine ți-a fost în realitate cu mine! Pentru că în toți ăștia șapte ani, ai vieții noastre insuportabile, noi doi o singură dată am mers pe un pod. O singură dată, Werner, numai o singură dată am mers pe un pod.

WERNER: Ce, ce?! Ai înebunit, Barbara, ce legătură are nu știu ce pod cu asta?!

BARBARA: Era podul din parcul municipal, porc căcăcios ce ești. Podul pe care ne-am întâlnit, după ce mi-ai spus prima oară că mă iubești! Ai zis: inima mea acum nu doarme. O singură dată, scumpule!

WERNER: Și ce legătură au acum nenorocitele astea de amintiri romantice, Barbara? Acum e cinci dimineața, și eu sunt mai aproape ca niciodată să te sugrum!

BARBARA: Inima mea acum nu doarme, Werner, cretin nenorocit ce ești!

WERNER: O, dacă ai ști cum te urăsc, jigodie blestemată ce ești!

BARBARA: O dacă ai ști cum te urăsc eu pe tine, căcat împutit ce ești!

WERNER: Gunoi împutit ești tu! Nici în genunchi n-o să mai poți să-mi ceri iertare!

BARBARA: Ah, căcat cu ochi ce ești! Eu să-ți cer ție iertare?! Mai bine te omor acum cu mâna mea, tâmpit țicnit ce ești!

Barbara se năpustește la Werner și îl lovește peste față. Werner, se apără de lovituri și prinzând momentul îi trage Barbarei un pumn în față. Barbara zboară într-o parte, dar rămâne în picioare. Și se năpustește din nou la Werner. Se pornește o bătaie în toată regula. Barbara și Werner se lovesc unul pe altul ca soldații în lupta corp la corp, o „bătaie fără reguli”. Se lovesc unul pe altul aproape în liniște deplină, se aud numai respirațiile grele și loviturile date cu picioarele, mâinile, capul...

Într-un final, Werner și Barbara cad epuizați pe podea.

Zac pe podea.

Tăcere.

WERNER: Acum totul s-a terminat cu adevărat, Barbara.

BARBARA: Știu, Werner.

WERNER: Dacă aș mai avea putere m-aș duce la culcare chiar în clipa asta.

BARBARA: Nu mai avem putere nici să dormim, Werner.

WERNER: Dar ar trebui totuși să existe o modalitate, Barbara?

BARBARA: Ce modalitate, Werner?

WERNER: O modalitate de a traversa nenorocita aia de linie solară, în lumea asta afurisită, unde totul e împărțit exact în două?

BARBARA: Se pare că nu există nicio modalitate, dragule, altfel ar folosi-o toți și ar înceta să se mai cace unul în capul altuia.

WERNER: Dar, eu m-am străduit să nu mă cac, pe cuvântul meu, eu am încercat să găsesc modalitatea aia, Barbara.

BARBARA: Toți încearcă, Werner. Toți numai asta fac de dimineață până seara, dar toate încercările se termină mereu la fel: o căcănărie.

WERNER: Uneori mi se părea că m-am apropiat extrem de tare de tine, dar cineva s-a așezat între mine și tine și nu m-a lăsat să trec.

BARBARA: Și vrei să zici că acel „cineva” am fost eu, da, scumpule?

WERNER: Înainte chiar așa credeam, dar azi, într-un moment foarte important al discuției noastre, brusc, am văzut clar, că acel „cineva”, care mă împiedică să trec sunt chiar eu.

BARBARA: Probabil că ți-ai dat seama când ți-ai imaginat cum dansăm?

WERNER: Nu. Atunci când te-am târât pe jos ca să te arunc pe ușă afară.

BARBARA: E foarte adevărat, Werner, noi nu putem să trecem peste linia asta solară, pentru că noi nu putem să trecem de noi înșine.

WERNER: Pentru că linia asta e undeva foarte adânc în noi, da?

BARBARA: Cred că trebuie să murim ca să dispară complet.

WERNER: Atunci, poate că trebuie să murim, draga mea?

BARBARA: Dar dacă pe urmă se dovedește că nu asta era problema, ce-o să facem?

WERNER: O să zăcem în pământ și o să puțim ca două ouă clocite. Și, Dumnezeu o să mai treacă în carnetelul lui încă două liniuțe în dreptul numelor noastre.

BARBARA: Adică, încă doi căcăcioși împuțiti care n-au reușit, așa?

WERNER: Mai bine nici că puteai să zici.

BARBARA: Adică nu e nimic de făcut?

WERNER: Nimic, Barbara.

BARBARA: Vom reuși să nu mai fim noi înșine, dar să trecem linia în întâmpinarea celuilalt nu suntem în stare fiindcă, pentru asta, ar trebui să încetăm să mai fim noi înșine.

WERNER: Și iarăși, băga-mi-aș, același cerc vicios.

BARBARA: Pentru că noi suntem numai noi, da? Tu și eu.

WERNER: Noi suntem numai noi, Barbara, mai bine de-atât nici că puteai să zici.

BARBARA: Da, noi suntem numai noi, Werner.

Tăcere.

Werner se ridică încet.

Stă în picioare clătinându-se încet dintr-o parte în alta.

WERNER: Mama ta are o verișoară primară?

BARBARA: Are chiar două.

WERNER: Cum o cheamă pe una dintre ele?

BARBARA: Pe cea mai mare sau pe cea mică?

WERNER: Nu contează. Zi-mi doar cum o cheamă?

BARBARA: Pe una o cheamă Zoia. Ce idee ți-a mai venit data asta, Werner?

WERNER: Mai trăiește?

BARBARA: Da, trăiește. Ce idee ți-a venit de data asta, Werner?

WERNER: Tatăl meu avea un văr pe care îl chema Sigmund. E adevărat că el e mort, dar asta nu contează, pentru că oricum el vrea acum, din senin, să vorbească cu această Zoia.

BARBARA: Ce-ai idee ți-a mai venit, Werner?

Werner se duce încet la masă și se așază obosit.

WERNER: Vreau ca vărul tatălui meu, Sigmund, să vorbească chiar în clipa asta cu verișoara mamei tale, Zoia. Bună, Zoia. Eu sunt Sigmund. Pot să vorbesc cu tine?

BARBARA: Chiar acum nu, pentru că sunt la baie.

WERNER: Bine, aștept. Sper că nu durează mult.

BARBARA: Nu știu, poate să dureze. Știi, am mâncat prea multe cireșe doar pârguite, așa că uite de aproape o oră nu mă pot ridica de pe wc.

WERNER: Sunt gata să aștept, Zoia. Fă-ți treaba, eu o să fiu aici lângă ușă.

BARBARA: Fă-ți treaba, Werner, chiar trebuie?!

WERNER: Eu sunt Sigmund, Zoia.

BARBARA: Păi, bine, Sigmund, acum o să-mi termin treaba cu afurisitele alea de cireșe care mi-au rămas în cur, și vin.

Tăcere.

Barbara se ridică încet. Se duce la masă. Se așază în fața lui Werner.

BARBARA: Să le ia dracu de cireșe, de ce le-oi fi mâncat pe burta goală?!

WERNER: Mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine, Zoia. O să fiu scurt.

BARBARA: Recunosc sincer că acum nu sunt în cea mai bună formă fizică...

WERNER: Nu trebuie să te scuzi, Zoia, totul e în regulă. Deci, uite despre ce...

BARBARA: Dar cum ați aflat că sunt aici, Sigmund?

WERNER: Am o busolă, Zoia, de asta am mers tot timpul doar spre nord, până când, în sfârșit, am ajuns la dumneavoastră, la toaletă.

BARBARA: O! Dar sunteți un adevărat bărbat-călător, Sigmund. Aveți întotdeauna la dumneavoastră o busolă, e ceva atât de masculin!

WERNER: Da, așa e, Zoia. Eu sunt un om direct și nu îmi plac sentimentalismele inutile. Dumneavoastră sunteți o ștoarfă parșivă și plină de vrăjeală, ba mai mult, nici chiar în toate mințile. Iar eu sunt un porc

căcăcios și împuțit, dar totuși, capabil încă de ceva mai serios, decât numai să mă uit la gimnastică ritmică feminină la televizor.

BARBARA: Da, chiar sunteți un porc, Sigmund.

WERNER: Ok, fie și așa, Zoia. Dar acum nu despre asta aș vrea să vorbim.

BARBARA: Nu despre asta?

WERNER: Nu despre faptul că eu sunt un porc, Zoia.

BARBARA: Da?! O, ce interesant, dar despre ce am mai putea noi doi vorbi, Sigmund, dacă nu despre faptul că sunteți un porc?

WERNER: Eu vreau să vorbim despre ușurătatea dumneavoastră.

BARBARA: Care e problema, Sigmund?

WERNER: Problema e că sunteți neobișnuit de ușoară, Zoia.

BARBARA: Vă referiți la greutatea mea?

WERNER: Mă refer la privirea dumneavoastră. Prin privirea dumneavoastră trece ceva într-adevăr uimitor de ușor. Cred că e din cauză că acolo, în interiorul dumneavoastră, nu e aproape nimic-nimicuț, și în același timp acolo, în interiorul dumneavoastră, e tot ce îmi trebuie mie.

BARBARA: Acum mă zăpăciți, Sigmund.

WERNER: Și de aceea emanați din nou această ușurătate. Mă credeți, Zoia?

BARBARA: E atâta curaj în cuvintele dumneavoastră.

WERNER: Dumneavoastră, Zoia, după toate aparențele, sunteți o curvă mizerabilă, iar eu ca și dumneavoastră, cum probabil deja ați observat, sunt un nenorocit căcăcios oarecare. Dar în felul în care plângeți noaptea e un miros incredibil. Lacrimile dumneavoastră îl emană! Atâta ușurătate! Atâta ușurătate, băga-mi-aș! Și se pare că toată viața mea are un singur scop: să simt această ușurătate.

Werner și Barbara se ridică. Stau față în față în mijlocul bucătăriei.

BARBARA: Cine s-ar fi gândit că sunteți atât de curajos, Sigmund?

WERNER: Cine s-ar fi gândit că sunteți atât de ușoară, Zoia!

BARBARA: Sunteți atât de curajos!

WERNER: Sunteți atât de ușoară!

BARBARA: Atât de curajos!

WERNER: Atât de ușoară!

BARBARA: Stai în picioare sigur pe tine și te uiți în ochii mei.

WERNER: Ești deschisă la tot.

BARBARA: Radiezi atâta forță!

WERNER: Respect de sine.

BARBARA: Nu pretinzi nimic și oferi libertate.

WERNER: Nu depinzi de nimeni.

BARBARA: Simți o recunoștință nesfârșită.
WERNER: Nu speri la nimic.
BARBARA: Și ai întotdeauna totul.
WERNER: Sentimentul propriei demnități.
BARBARA: Și întotdeauna ești bun.
WERNER: Și întotdeauna ești credincioasă.
BARBARA: Și întotdeauna ești independent.
WERNER: Și întotdeauna ești liberă.
BARBARA: Și întotdeauna ești de încredere.
WERNER: Și, știi ceva, Barbara?
BARBARA: Ce, Werner?
WERNER: Dar tu, draga mea, ești un adevărat briliant.

O tăcere lungă.

CORTINA

München, 15 iulie 2015